Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

6. juni 2013 *

»Forordning (EF) nr. 343/2003 — fastsættelse af den medlemsstat, der er ansvarlig — uledsaget mindreårig — asylansøgninger, som er blevet indgivet successivt i to medlemsstater — den mindreårige har ingen familiemedlemmer på en medlemsstats område — artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 — overførsel af den mindreårige til den medlemsstat, hvor vedkommende indgav sin første ansøgning — forenelighed — barnets tarv — chartrets artikel 24, stk. 2«

I sag C-648/11,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Det Forenede Kongerige) ved afgørelse af 14. december 2011, indgået til Domstolen den 19. december 2011, i sagen:

The Queen, på vegne af:

MA,

BT,

DA

mod

Secretary of State for the Home Department,

procesdeltager:

The AIRE Centre (Advice on Individual Rights in Europe) (UK),

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen (refererende dommer), Domstolens vicepræsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Fjerde Afdeling, samt dommerne U. Lõhmus, M. Safjan og A. Prechal,

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: fuldmægtig A. Impellizzeri,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. november 2012,

* Processprog: engelsk.

efter at der er afgivet indlæg af:

— MA og BT ved S. Knafler, QC, barrister K. Cronin og solicitor L. Barratt

— DA ved S. Knafler, QC, barrister B. Poynor og solicitor D. Sheahan

— The AIRE Centre (Advice on Individual Rights in Europe) (UK) ved solicitor D. Das, R. Hussain, QC, og barrister C. Meredith

— Det Forenede Kongeriges regering ved C. Murrell, som befuldmægtiget, bistået af barrister S. Lee

— den belgiske regering ved T. Materne, som befuldmægtiget

— den tjekkiske regering ved M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede

— den græske regering ved M. Michelogiannaki, som befuldmægtiget

— den ungarske regering ved K. Szíjjártó, som befuldmægtiget

— den nederlandske regering ved C. Wissels, M. Noort og C. Schillemans, som befuldmægtigede

— den svenske regering ved A. Falk, som befuldmægtiget

— den schweiziske regering ved O. Kjelsen, som befuldmægtiget

— Europa-Kommissionen ved M. Condou-Durande og M. Wilderspin, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 21. februar 2013,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT L 50, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem MA, BT og DA, som er tre mindreårige tredjelandsstatsborgere, og Secretary of State for the Home Department (herefter »Secretary of State«) vedrørende dennes afgørelse om ikke at behandle deres i Det Forenede Kongerige indgivne asylansøgninger og om at foreslå at overføre dem til den medlemsstat, hvori de først indgav en ansøgning om asyl.

Retsforskrifter

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

3 Artikel 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter chartret), der – således som det fremgår af forklaringerne til denne bestemmelse – er baseret på konventionen om barnets rettigheder, der blev indgået i New York den 20. november 1989, og som er ratificeret af alle medlemsstaterne, fastsætter i sit stk. 2:

»I alle handlinger vedrørende børn, uanset om de udføres af offentlige myndigheder eller private institutioner, skal barnets tarv komme i første række.«

Forordning nr. 343/2003

4 Tredje og fjerde betragtning til forordning nr. 343/2003 har følgende ordlyd:

»(3) I konklusionerne fra [Det Europæiske Råds særlige møde i] Tammerfors [den 15. og 16. oktober 1999] præciseres det […], at [det fælles europæiske asylsystem] på kort sigt bør indebære en klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

(4) En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør specielt gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne til fastsættelse af flygtningestatus og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af asylansøgninger i fare.«

5 Således som det fremgår af 15. betragtning til nævnte forordning, sammenholdt med artikel 6, stk. 1, TEU, overholder samme forordning de rettigheder, friheder og principper, der bl.a. er anerkendt af chartret. Den tilsigter på grundlag af chartrets artikel 1 og 18 især at sikre, at asylansøgernes menneskelige værdighed og asylret respekteres fuldt ud.

6 Det fremgår af 17. betragtning til forordning nr. 343/2003, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland – i henhold til artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab – ved skrivelse af 30. oktober 2001 meddelte, at de ønskede at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

7 I henhold til nævnte forordnings artikel 2, litra c), d) og h), forstås ved:

»c) »asylansøgning«: en ansøgning fra en tredjelandsstatsborger, som kan opfattes som en anmodning om international beskyttelse fra en medlemsstat i henhold til [konventionen om flygtninges retsstilling, der blev undertegnet i Genève den 28. juli 1951] [...]

d) »ansøger« eller »asylansøger«: en tredjelandsstatsborger, der har indgivet en asylansøgning, med hensyn til hvilken der endnu ikke er truffet endelig afgørelse

[...]

h) »uledsaget mindreårig«: ugifte personer under 18 år, som ankommer til medlemsstaternes område uden at være ledsaget af en myndig person, der er ansvarlig for dem i henhold til loven eller ifølge sædvane, så længe de ikke reelt befinder sig i en sådan persons varetægt; [...]«

8 Forordning nr. 343/2003's artikel 3, der er indeholdt i dennes kapitel II med overskriften »Almindelige principper«, fastsætter i stk. 1 og 2:

»1. Medlemsstaterne behandler ansøgninger fra enhver tredjelandsstatsborger, der indgiver en asylansøgning ved medlemsstaternes grænse eller på deres område. En asylansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.

2. Uanset stk. 1 kan enhver medlemsstat dog behandle en asylansøgning, som den får forelagt af en tredjelandsstatsborger, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning. [...]«

9 Med henblik på at afgøre, hvilken medlemsstat der er »den ansvarlige medlemsstat« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 343/2003, opstiller denne forordnings artikel 6-14, der er indeholdt i dens kapitel III, en liste over objektive og hierarkisk ordnede kriterier.

10 Artikel 5 i forordning nr. 343/2003 fastsætter:

»1. Kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i dette kapitel.

2. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor asylansøgeren for første gang indgav sin ansøgning til en medlemsstat.«

11 Nævnte forordnings artikel 6 bestemmer:

»Er asylansøgeren en uledsaget mindreårig, er det den medlemsstat, hvor et medlem af vedkommendes familie befinder sig lovligt, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, under forudsætning af at dette tjener den mindreåriges tarv bedst.

Hvis der ikke findes et familiemedlem, er det den medlemsstat, hvor den mindreårige har indgivet sin asylansøgning, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.«

12 Artikel 13 i forordning nr. 343/2003 har følgende ordlyd:

»Kan det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, er det den første medlemsstat, som ansøgningen indgives til, der er ansvarlig for behandlingen.«

Direktiv 2005/85/EF

13 Artikel 25 – med overskriften »Ansøgninger, der kan afvises« – i Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne (EUT L 326, s. 13) fastsætter:

»1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med [forordning nr. 343/2003] ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes som flygtning i henhold til [Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 304, s. 12)], hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises.

2. Medlemsstaterne kan afvise en asylansøgning i henhold til denne artikel, hvis:

a) en anden medlemsstat har givet flygtningestatus

[...]

f) ansøgeren har indgivet en identisk ansøgning, efter at der er truffet en endelig afgørelse

[...]«

Tvisten i hovedsagen

Situationen for MA

14 MA er en eritreisk statsborger, der er født den 24. maj 1993, og som den 25. juli 2008 ankom til Det Forenede Kongerige, hvor hun straks indgav en ansøgning om asyl.

15 Idet de britiske myndigheder konstaterede, at MA allerede havde indgivet en asylansøgning i Italien, anmodede de de italienske myndigheder om at overtage hende i henhold til de relevante bestemmelser i forordning nr. 343/2003, hvilket de accepterede at gøre den 13. oktober 2008.

16 Overførslen til Italien, som skulle have fundet sted den 26. februar 2009, blev ikke gennemført. MA anlagde sag ved High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), med henblik på at anfægte lovligheden af den anordnede overførsel.

17 Den 25. marts 2010 besluttede Secretary of State i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 at behandle hendes asylansøgning. Hun blev herefter tildelt flygtningestatus.

18 Secretary of State anmodede MA om at frafalde søgsmålet, hvilket hun afviste.

Situationen for BT

19 BT, som er født den 20. januar 1993, er også eritreisk statsborger. Den 12. august 2009 ankom hun til Det Forenede Kongerige, hvor hun allerede den følgende dag indgav en ansøgning om asyl.

20 Idet de britiske myndigheder konstaterede, at BT allerede havde indgivet en asylansøgning i Italien, anmodede de de italienske myndigheder om at overtage hende, hvilket de accepterede at gøre den 28. september 2009.

21 Den 4. december 2009 blev BT overført til Italien.

22 Hun anlagde sag ved High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), med henblik på at anfægte lovligheden af sin overførsel til Italien. Efter en afgørelse, som blev truffet af nævnte ret den 18. februar 2010, kunne BT vende tilbage til Det Forenede Kongerige den 26. februar 2010.

23 Den 25. marts 2010 besluttede Secretary of State i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 at behandle den asylansøgning, som BT havde indgivet. Hun blev tildelt flygtningestatus, men afviste at frafalde sit søgsmål.

Situationen for DA

24 DA, som er irakisk statsborger, ankom den 20. november 2009 til Det Forenede Kongerige, hvor han ansøgte om asyl den 8. december 2009. Idet DA erkendte allerede at have indgivet en asylansøgning i Nederlandene, blev de nederlandske myndigheder anmodet om at tilbagetage ham, hvilket de accepterede at gøre den 2. februar 2010.

25 Den 14. juli 2010 traf Secretary of State afgørelse om at overføre DA til Nederlandene. Efter at DA den 26. juli 2010 havde anlagt sag ved High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), blev det imidlertid besluttet ikke at gennemføre overførslen. Secretary of State accepterede efterfølgende at behandle hans asylansøgning på grundlag af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 343/2003.

Hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

26 De tre sager er blevet forenet i hovedsagen.

27 Ved dom af 21. december 2010 gav High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), ikke medhold i de af sagsøgerne i hovedsagen anlagte søgsmål og fastslog, at en uledsaget mindreårig, der ansøger om asyl, og som ikke har et familiemedlem, der befinder sig lovligt på en medlemsstats område, i medfør af artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 kan tilbagesendes til den medlemsstat, hvor vedkommende for første gang indgav en ansøgning herom.

28 MA, BT og DA appellerede denne dom til Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division).

29 I sin forelæggelsesafgørelse har denne ret anført, at ingen af sagsøgerne i hovedsagen har et familiemedlem som omhandlet i forordning nr. 343/2003, der befinder sig lovligt på en medlemsstats område.

30 Deres appeller er blevet behandlet samlet, fordi de alle tre havde ansøgt om asyl i Det Forenede Kongerige i egenskab af »uledsage[de] mindreårig[e]«, og fordi Secretary of State i første omgang i hvert enkelt tilfælde havde henlagt sagen under henvisning til den sikre karakter af de to medlemsstater, hvortil Secretary of State påtænkte at tilbagesende dem.

31 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at det er betegnende, at ordlyden »for første gang indgav sin ansøgning« i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 ikke er blevet gengivet i denne forordnings artikel 6, stk. 2, hvor ordlyden blot er »har indgivet sin asylansøgning«. Endvidere har den forelæggende ret fremhævet, at uledsagede mindreårige indtager førstepladsen i rækkefølgen for de i nævnte forordnings kapitel III anførte kriterier.

32 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt den forelæggende rets præjudicielle spørgsmål kan antages til realitetsbehandling, har denne bl.a. anført, at der stadig foreligger et ikke-afgjort tvistepunkt mellem parterne i form af det af BT fremsatte erstatningskrav.

33 På denne baggrund har Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Hvilken medlemsstat er i henhold til artikel 6, stk. 2, i [forordning nr. 343/2003] ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om asyl, når en uledsaget mindreårig, som ikke har nogen familiemedlemmer, der befinder sig lovligt i en anden medlemsstat, har indgivet ansøgninger om asyl i mere end en medlemsstat?«

Om det præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

34 Den belgiske regering har principalt gjort gældende, at anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke kan antages til realitetsbehandling.

35 Den har bl.a. hævdet, at der reelt ikke længere er nogen tvist i hovedsagen, for så vidt som Secretary of State har accepteret at behandle de asylansøgninger, som sagsøgerne i hovedsagen indgav. Spørgsmålet om, hvorvidt den »medlemsstat, der er ansvarlig« i henhold til det i artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 fastsatte kriterium, er Det Forenede Kongerige eller den første medlemsstat, hvortil sagsøgerne i hovedsagen indgav en ansøgning om asyl, er nu kun af akademisk karakter i forhold til nævnte sagsøgere, og en besvarelse vil alene være nyttig i forbindelse med andre sager, som er anlagt eller kan blive anlagt ved de nationale retter.

36 I denne henseende bemærkes, at den ved artikel 267 TEUF indførte procedure ifølge fast retspraksis er et middel til samarbejde mellem Domstolen og de nationale retter, som giver Domstolen mulighed for at forsyne de nationale retter med de elementer vedrørende fortolkningen af EU-retten, som er nødvendige for, at de kan afgøre de for dem verserende tvister (jf. bl.a. dom af 12.3.1998, sag C-314/96, Djabali, Sml. I, s. 1149, præmis 17, af 20.1.2005, sag C-225/02, García Blanco, Sml. I, s. 523, præmis 26, og af 15.9.2011, sag C-197/10, Unió de Pagesos de Catalunya, Sml. I, s. 8495, præmis 16).

37 Der foreligger en formodning for, at de spørgsmål om en fortolkning af EU-retten, som den nationale ret har forelagt på det retlige og faktiske grundlag, som den har fastlagt inden for sit ansvarsområde, og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve, er relevante. Domstolen kan kun afvise at træffe afgørelse om en anmodning om præjudiciel afgørelse fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, der er nødvendige for, at den kan foretage en saglig korrekt besvarelse af de forelagte spørgsmål (dom af 12.10.2010, sag C-45/09, Rosenbladt, Sml. I, s. 9391, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

38 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at den forelæggende ret i sin forelæggelsesafgørelse har præciseret, at den skal træffe afgørelse om det erstatningskrav, som BT har fremsat for den.

39 Tilkendelsen af eventuel erstatning til BT påvirkes imidlertid af besvarelsen af det forelagte spørgsmål.

40 I lyset af, at der foreligger et sådant erstatningskrav, som udgør en integrerende del af hovedsagen, er det præjudicielle spørgsmål fortsat relevant for afgørelsen af den tvist, der verserer for den forelæggende ret.

41 På denne baggrund er det forelagte spørgsmål ikke af hypotetisk karakter, og anmodningen om præjudiciel afgørelse kan derfor antages til realitetsbehandling.

Om realiteten

42 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 skal fortolkes således, at når en uledsaget mindreårig, som ikke har nogen familiemedlemmer, der befinder sig lovligt på en medlemsstats område, har indgivet ansøgninger om asyl i mere end en medlemsstat, er den »medlemsstat, der er ansvarlig«, den medlemsstat, hvortil denne mindreårige indgav sin første ansøgning, eller den medlemsstat, hvori han befinder sig efter dér at have indgivet sin sidste ansøgning herom.

43 I denne henseende bemærkes straks, at det fremgår af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 343/2003, at en asylansøgning kun behandles af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i denne forordnings kapitel III.

44 Nævnte forordnings artikel 5, stk. 1, fastsætter, at kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, finder anvendelse i den rækkefølge, hvori de er fremført i nævnte kapitel III.

45 Det fremgår af samme forordnings artikel 5, stk. 2, at afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter de i denne forordnings artikel 6-14 fastsatte kriterier, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor asylansøgeren for første gang indgav sin ansøgning til en medlemsstat. Denne bestemmelse kan ikke have til formål at ændre meningen med nævnte kriterier. Således som generaladvokaten har anført i punkt 56 i forslaget til afgørelse, er formålet med bestemmelsen nemlig udelukkende at fastsætte de rammer, hvorunder nævnte kriterier skal anvendes for at fastlægge den medlemsstat, der er ansvarlig.

46 Det første kriterium i kapitel III i forordning nr. 343/2003 er det, som er fastsat i forordningens artikel 6, der gør det muligt at fastlægge den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning, der er indgivet af en uledsaget mindreårig som omhandlet i denne forordnings artikel 2, litra h).

47 Det fremgår af stk. 1 i nævnte artikel 6, at den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning indgivet af en uledsaget mindreårig, er den, hvor et medlem af vedkommendes familie befinder sig lovligt, under forudsætning af at dette tjener den mindreåriges tarv bedst.

48 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at sagsøgerne i hovedsagen ikke har nogen familiemedlemmer, som befinder sig lovligt på en medlemsstats område, og den medlemsstat, der er ansvarlig, skal derfor udpeges på grundlag af artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003, som fastsætter, at ansvaret påhviler den medlemsstat, »hvor den mindreårige har indgivet sin asylansøgning«.

49 Disse ord gør det i sig selv ikke muligt at fastlægge, om den omhandlede ansøgning om asyl er den første ansøgning, som den pågældende mindreårige har indgivet herom i en medlemsstat, eller den ansøgning, som den pågældende sidst har indgivet i en anden medlemsstat.

50 Det bemærkes imidlertid, at det følger af fast retspraksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til ordlyden, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. bl.a. dom af 29.1.2009, sag C-19/08, Petrosian, Sml. I, s. 495, præmis 34, og af 23.12.2009, sag C-403/09 PPU, Detiček, Sml. I, s. 12193, præmis 33).

51 Hvad angår den sammenhæng, hvori artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 indgår, bemærkes for det første, at brugen i denne forordnings artikel 5, stk. 2, af udtrykket »for første gang indgav sin ansøgning« ikke er gengivet i nævnte forordnings artikel 6, stk. 2. For det andet henviser sidstnævnte bestemmelse til den medlemsstat, »hvor den mindreårige har indgivet sin asylansøgning«, hvorimod det i samme forordnings artikel 13 udtrykkeligt er angivet, at »den første medlemsstat, som [asyl]ansøgningen indgives til, […] er ansvarlig for behandlingen«.

52 Hvis EU-lovgiver imidlertid havde haft til hensigt i artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 at udpege »den første medlemsstat« som ansvarlig, ville dette have været udtrykt med samme præcise ordlyd som i denne forordnings artikel 13.

53 Udtrykket »den medlemsstat, hvor den mindreårige har indgivet sin asylansøgning« kan derfor ikke forstås således, at det angiver den første medlemsstat, hvor den mindreårige har indgivet sin asylansøgning.

54 Artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 skal ligeledes fortolkes i lyset af sit formål, som er at give de uledsagede mindreårige særlig opmærksomhed, og i lyset af denne forordnings hovedformål, der, således som det fremgår af tredje og fjerde betragtning til forordningen, er at sikre en effektiv adgang til procedurerne til vurdering af ansøgerens flygtningestatus.

55 Idet de uledsagede mindreårige udgør en gruppe af særligt udsatte personer, er det vigtigt, at proceduren til fastsættelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, ikke forlænges mere end strengt nødvendigt, hvilket i princippet indebærer, at de ikke bliver overført til en anden medlemsstat.

56 Ovenstående betragtninger understøttes af de krav, som følger af 15. betragtning til forordning nr. 343/2003, hvoraf det fremgår, at forordningen overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, der bl.a. er anerkendt af chartret.

57 Blandt disse grundlæggende rettigheder findes således den i chartrets artikel 24, stk. 2, fastsatte om i alle handlinger vedrørende børn, uanset om de udføres af offentlige myndigheder eller private institutioner, at våge over, at barnets tarv kommer i første række.

58 Artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 kan således ikke fortolkes på en sådan måde, at den tilsidesætter den nævnte grundlæggende rettighed (jf. analogt Detiček-dommen, præmis 54 og 55, samt dom af 5.10.2010, sag C-400/10 PPU, McB., Sml. I, s. 8965, præmis 60).

59 Selv om den mindreåriges tarv kun nævnes eksplicit i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 343/2003, bevirker chartrets artikel 24, stk. 2, sammenholdt med dettes artikel 51, stk. 1, derfor, at barnets tarv også skal komme i første række i alle afgørelser, som medlemsstaterne træffer på grundlag af stk. 2 i nævnte artikel 6.

60 Denne hensyntagen til barnets tarv kræver i princippet, at artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 under omstændigheder som dem, der karakteriserer situationen for sagsøgerne i hovedsagen, skal fortolkes således, at den medlemsstat, der er ansvarlig, er den, hvori den mindreårige befinder sig efter dér at have indgivet en ansøgning.

61 For uledsagede mindreåriges tarv er det nemlig vigtigt, således som det fremgår af denne doms præmis 55, at proceduren til fastsættelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, ikke forlænges unødigt, og at disse sikres en hurtig adgang til procedurerne til fastsættelse af flygtningestatus.

62 Denne metode til fastsættelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, som er indgivet af en uledsaget mindreårig, der ikke har noget familiemedlem på en medlemsstats område, er baseret på et objektivt kriterium, således som det er anført i fjerde betragtning til forordning nr. 343/2003.

63 En sådan fortolkning af artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003, hvorefter den medlemsstat, der er ansvarlig, er den, hvori den mindreårige befinder sig efter dér at have indgivet en ansøgning, indebærer – i modsætning til det, som den nederlandske regering har gjort gældende i sit skriftlige indlæg – desuden ikke, at en uledsaget mindreårig, der for så vidt angår realiteten har fået afslag på sin asylansøgning i en første medlemsstat, derefter kan tvinge en anden medlemsstat til at behandle en asylansøgning.

64 Det fremgår nemlig af artikel 25 i direktiv 2005/85, at medlemsstaterne – ud over de tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med forordning nr. 343/2003 ikke behandles – ikke er forpligtet at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren har flygtningestatus, hvis en ansøgning afvises, bl.a. fordi asylansøgeren har indgivet en identisk ansøgning, efter at der over for den pågældende er truffet en endelig afgørelse.

65 I øvrigt bemærkes, at idet ansøgningen om asyl kun skal behandles af en enkelt medlemsstat, skal den medlemsstat, der under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede er ansvarlig i medfør af artikel 6, stk. 2, nr. 343/2003, underrette den medlemsstat, hvor den første asylansøgning blev indgivet, herom.

66 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 skal fortolkes således, at under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, hvor en uledsaget mindreårig, som ikke har nogen familiemedlemmer, der befinder sig lovligt på en medlemsstats område, har indgivet ansøgninger om asyl i mere end en medlemsstat, er den »medlemsstat, der er ansvarlig«, den medlemsstat, hvori denne mindreårige befinder sig efter dér at have indgivet en asylansøgning.

Sagens omkostninger

67 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 6, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, skal fortolkes således, at under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, hvor en uledsaget mindreårig, som ikke har nogen familiemedlemmer, der befinder sig lovligt på en medlemsstats område, har indgivet ansøgninger om asyl i mere end en medlemsstat, er den »medlemsstat, der er ansvarlig«, den medlemsstat, hvori denne mindreårige befinder sig efter dér at have indgivet en asylansøgning.

Underskrifter